

«Vacances d'hivern» ► L'escriptor Bernard MacLaverty reflexiona sobre la quotidianitat de la parella i les friccions humanes en una novel·la que també aborda temes com la violència, l'alcoholisme o el fanatisme

## Storyboard de la vida quotidiana



BERNARD  
MACLAVERTY  
«Vacances  
d'hivern»

L'ALTRA EDITORIAL (CATALÀ) / LIBROS DEL ASTEROIDE (CASTELLÀ)  
320 PÀGINES

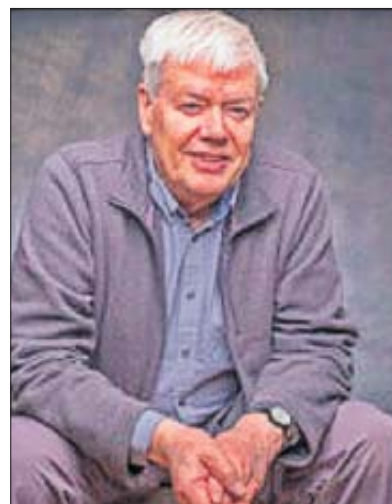
**MATÍAS CROWDER**

■ Gerry li diu a Stella que per a ella tot ha de ser una mena de *storyboard*, aquests dibuixos en què es representen les preses de les escenes d'un film amb les quals els directors d'una pel·lícula planegen amb antelació cada quadre, una mena de còmic del guió. Gerry es refereix no només a la seva dona, sinó a la vida en general, i a la seva rutina. Que va ser sinó una *storyboard* gran part de les seves vides, els estudis, les carreres, casar-se i tenir un fill?

Si un llegeix la contraportada de *Vacances d'hivern* potser es faci enre en conèixer que es tracta de la història d'una parella de jubilats que se'n va de vacances. Quina classe de trama és aquesta? Què hi ha d'interessant en alguna cosa en aparença tan vulgar i anodina? Doncs on podria haver-hi un receptari per anar-se'n a dormir, o un *modus operandi* sobre com abandonar abans de començar un llibre, Bernard MacLaverty (Belfast, 1942) troba or en la pols de les relacions de matrimoni, que aconseguen en la delicada i sàvia selecció de les friccions humanes.

Tot comença quan una parella de jubilats irlandesos, Gerry i Stella Gilmore, trien Amsterdam com a lloc de vacances. La seva relació, forjada amb els anys, sembla agradable i segura i encallada en els carrils de la rutina. Aquella és, com a mínim, la primera aparença, ja que Gerry té un seriós problema amb l'alcohol, al qual recorre pensant que Stella desconeix el seu nivell d'addicció. Ni ell mateix sap en realitat com més beu cada nit, angoixat per l'amenaça d'un atac al cor. Aquell és l'inici de la fissura de la cohesió de la parella. Tots dos, mentre es troben a Amsterdam, recorden alhora els temps feliços, quan es van conèixer, les primeres cites, les olors, les manies, els frecs, aquell món de sensacions que havia moblat la vida en comú i que ara sembla en ruïnes.

L'escenari dels records torna a un tema recurrent en l'escriptor, com és el catolicisme. Stella és de les dones que resen de genolls al peu del llit abans d'anar a dormir i en aixecar-se del llit. La culpa i la tensió del catolicisme, i les lluites que en el seu temps es van generar, omplen la moguda



**Bernard MacLaverty.**

història d'una regió que va ser víctima dels conflictes armats que van regar les seves ciutats de cotxes bomba i cadàvers. Al llarg de la seva carrera com a escriptor, aquest és un tema recurrent de MacLaverty, que s'ha involucrat amb els efectes a llarg termini de l'imperialisme britànic, la influència del catolicisme i el dany causat per la violència sectària.

«La prosa de MacLaverty és artíficament simple i gratificantment senzilla i eficient. Però el que ens explica en aquesta novel·la, la resistència de l'amor que les persones sostenen i alimenten al llarg de el temps, no és en absolut simple i senzill. És l'essència de la vida», diu d'aquesta novel·la ni més ni menys que un autor consagrat com Richard Ford.

Pràcticament inèdit al nostre país, MacLaverty és un dels més il·lustres escriptors irlandesos de les últimes quatre dècades. És autor de cinc llibres de relats i cinc novel·les, entre elles *Lamb* (1980) i *Cal* (1983), que van ser portades al cinema a partir del seu guió original, i *Solo a dos voces* (1997), finalista del Premi Booker i guanyadora del premi Saltire al millor llibre escocès de l'any.

MacLaverty també ha realitzat l'adaptació de les seves obres a ràdio i televisió. La seva última novel·la, *Vacances d'hivern*, va ser considerada llibre de l'any per diversos diaris com *The Guardian*, *The Sunday Times*, *The Irish Times*, *The Herald Scotland* i *Mail on Sunday*. Actualment l'escriptor viu a Glasgow.